

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2019, č. j. OAM-753/DS-PR-P13-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2019, č. j. 60 Az 45/2019 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 1. 7. 2019, č. j. OAM-753/DS-PR-P13-2019, zastavilo řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť jeho žádost byla dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřijatelná. Zároveň bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Italská republika.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl. V něm konstatoval, že namítané články 8 až 15 nařízení Dublin III se vztahují k úzce specifikovanému okruhu

osob, pro něž jsou tyto články zamýšleny a které by skutečně v důsledku své aplikace mohly způsobit změnu příslušnosti státu, jenž by následně o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodoval. Jedná se například o osoby nezletilé, rodinné příslušníky nebo o další podmínky plynoucí z cizincovy situace a statusu, které však v této věci vůbec nepřicházely v úvahu. Aplikovatelnost předmětných článků nelze chápat tak, že by ji správní orgány musely jednotlivě výslovně zdůvodňovat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul všechny podstatné skutečnosti pro neaplikovatelnost těchto článků a následně jejich aplikovatelnost souhrnně vyloučil. Články 8 až 11 nařízení Dublin III nemohly být v případě žalobce použity, jelikož se týkají nezletilých žadatelů, kteří mají na území EU rodinné příslušníky nebo příbuzné. Vzhledem k věku žalobce narozeného dne 20. 8. 1989 nepřipadala aplikace těchto článků v úvahu. Články 12 až 14 nařízení Dublin III umožňují, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu připadla členskému státu, který primárně umožnil vstup nebo pobyt žadatele na území členských států EU. Tyto články také nebylo možné aplikovat, jelikož žalobce ani netvrdil, že by byl aktuálně či v minulosti držitelem povolení k pobytu nebo víza uděleného některým z členských států. Žalobce uvedl, že z Pákistánu odcestoval v roce 2007 přes Írán do Turecka, kde se dle svých slov zdržel tři roky. Poté pěšky pokračoval do Řecka, kde požádal o azyl a na jeho území pobýval asi tři roky. Azyl mu v Řecku udělen nebyl, proto odešel do Itálie, kde také požádal o azyl. Na území Itálie se zdržel čtyři roky a dle jeho slov mu byl azyl zamítnut i v Itálii, proto se rozhodl dne 1. 6. 2019 z Itálie odejít a zamířil do Německa. Dne 2. 6. 2019 pak byl zadržen Policií ČR. Ani čl. 15 nařízení Dublin III nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žádost o mezinárodní ochranu nepodal na území ČR. Žalobce tedy nesplňuje podmínky pro zařazení ani do jednoho z vymezených okruhů oprávněných osob v člancích 8 až 15 nařízení Dublin III, a žalovaný tedy nebyl povinen v napadeném rozhodnutí jednotlivě u každého článku zvlášť zdůvodňovat, z jakého důvodu jej neaplikuje. Zároveň soud podotkl, že se žalobce již nenachází na území ČR, neboť byl dne 19. 7. 2019 na mezinárodním letišti v Bologni-G. Marconi předán příslušným orgánům Itálie.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Trvá na tom, že se měl žalovaný vypořádat již v odůvodnění svého rozhodnutí s jednotlivými kritérii nařízení Dublin III. Nedostatečné vypořádání splnění kritérií podle článků 8 až 15 nařízení Dublin III zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a posouzení této otázky krajským soudem nenaplnuje požadavek efektivního soudního přezkumu zakotvený v preambuli nařízení Dublin III. Navrhuje proto, aby byl zrušen jak rozsudek krajského soudu ve výroku I., tak rozhodnutí žalovaného a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Požádal také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť jinak by musel vycestovat do Itálie.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že ve stěžovatelově případě bylo namíste aplikovat „zbytkové“ kritérium vyjádřené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž dne 24. 6. 2019 obdržel informaci, že Itálie, jako stát určený podle tohoto kritéria, svou příslušnost k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu uznala. Žádný z článků 8 až 15 nařízení Dublin III na stěžovatele zjevně nedopadal, neboť čl. 8 se týká nezletilých osob, což zcela jednoznačně není případ stěžovatele, čl. 9 až 11 se týká rodiny, což také není případ stěžovatele, neboť přicestoval sám a nemá v ČR ani žádného rodinného příslušníka, čl. 12 až 14 se týkají víz, která stěžovateli nebyla udělena, a čl. 15 se týká žádosti o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru letiště, což rovněž není stěžovatelova situace. Navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná, nedojde-li k zastavení řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se NSS v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] NSS neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a jednotná judikatura totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] V řízení před krajským soudem i v řízení o kasační stížnosti vznáší stěžovatel jedinou otázku, jak se měl žalovaný vypořádat se splněním kritérií podle článků 8 až 15 nařízení Dublin III. Tuto otázku ve vztahu ke zjevné neaplikovatelnosti jednotlivých zde obsažených kritérií podrobně rozebral krajský soud v bodech 17. a 18. svého rozsudku.

[10] Míru podrobnosti, s níž je namístě tato jednotlivá kritéria vypořádat, již ve své judikatuře podrobně rozebral i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 102/2019 - 40:

„[27] Zhodnocení (ne)aplikovatelnosti čl. 8 – 15 nelze chápat tak, že by správní orgány musely každý jednotlivý článek výslovně zdůvodňovat zvlášť. Žalovaný shrnul všechny podstatné údaje pro posouzení jejich (ne)aplikovatelnosti v napadeném rozhodnutí, přičemž následně souhrnně uvedl, že jejich aplikovatelnost vyloučil.

[28] Správní orgán má povinnost zdůvodnit (ne)aplikaci článků 8 – 15 nařízení Dublin III pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že je nutné některý z článků na daný případ aplikovat, případně jsou-li o jejich užití důvodné pochybnosti. Nevystaly-li v průběhu řízení ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k systémovým nedostatkům rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, či ve vztahu k nicotnosti rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS).

[29] Žalovaný nebyl v napadeném rozhodnutí povinen výslovně zdůvodňovat, proč neaplikuje každý článek kapitoly III nařízení Dublin III. Neměl-li žalovaný tuto povinnost, nemůže být ani žalobou napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Pokud by však stěžovatel v průběhu řízení zmínil jakékoli relevantní informace pro aplikaci čl. 8 – 15 nařízení Dublin III a žalovaný by neodůvodnil, proč se rozhodl daný článek neaplikovat, bylo by jeho rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“

[11] Sporná otázka tedy již byla dostatečně zodpovězena v dřívější judikatuře Nejvyššího správního soudu. NSS tudíž neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou NSS, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. NSS neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva, proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] NSS nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech. Je nicméně překvapivé, pokud zástupce stěžovatele odůvodnil žádost o odkladný účinek snahou zabránit stěžovatelovu vycestování do Itálie, přestože kasační stížnost spojenou s touto žádostí podal až tři měsíce po realizaci stěžovatelova transferu do Itálie.

IV. Náklady řízení

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

[14] Usnesením krajského soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 60 Az 45/2019 - 17, byl stěžovateli ustanoven zástupcem z řad advokátů Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). NSS přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu